SEVERNÍ
DEN
ONDŘEJ BLAHO

SEVERNÍ DEN

SEVE

DE

ERNÍ

EN

MYSTERY PRESS

2024

ONDŘEJ BLAHO

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Ondřej Blaho, 2024
Cover & Map © Martin Stehlík, 2024
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2024

ISBN 978-80-7588-640-8 (pdf)

KNIHY ONDŘEJE BLAHA
V NAKLADATELSTVÍ
MYSTERY PRESS

TRILOGIE SEVERNÍ DEN

Severní den

PŘIPRAVUJEME

Nachová temnota
Architekt hněvu

Pro mé děti: Alex, Noru a Rudolfa.
Jen společně najdete cestu
až na Severní den.

ČÁ

PRV

AST
MNÍ

PROLOG I

Blednoucí podzimní slunce se ztratilo v plochých obrysech Hvězdových ostrovů na mořském horizontu před dobrými čtyřmi údery a někteří občané Rovině se tak již ukládali ke spánku. Hlavně ti v Horní čtvrti, někdy se jí také říkalo Měšťanská. Opatrnější zavírali masivní okenice z borovicového dřeva, jiní jen zatáhli závěs, který je přeměnil v pohyblivé siluety, dokud nezhasli poslední parafínovou svíčku či petrolejku. Řady a bloky dvou – až čtyřpodlažních kamenných domů se táhly v pravidelných paprscích, aby se nakonec seběhly uprostřed kopce na Padraniho náměstí s vysokou zdobnou kašnou a Chrámem Jediného. Cesty mezi domy byly vydlážděny žulovými kočičími hlavami, a tak snad i proto se Rovini přezdívalo Kamenné město. Žilo tu dobrých deset tisícovek občanů a po Středovém to bylo druhé největší město Severního dne. Rozvody horké páry, které ohřívaly domovy v nehostinném a celý rok sychravém klimatu, byly jeho chloubou, stejně jako zapáchajícím aerosolem živené pouliční lampy osvětlující

ulice. Ne, že by nic podobného nenabízelo svým občanům i Středové město, ale Rovině byla ze všech měst na ostrově nejstarší, první.

Spodní čtvrť Rovině tvořil přístav s nesčetnými modřínovými či dubovými moly a doky a kůlnami a skladišti. Pach rybiny, bahna, nemytých těl a okolo procházející smrti. Tato část města stále žila – především krčmy se ještě několik úderů nezavřou. Někteří rybáři se po vydatném denním spánku podpořeném makovým mlékem za několik úderů vydají spolu s odlivem vstříc svým úlovkům. Jiní se připravují na cestu k některému z ostatních, byť méně významných, paprskových měst, která byla usazena po jihovýchodním obvodu ostrova. Obchodní, pilířní, poštovní lodě a řada takových, jejichž účel nikdo neznal, nebo ještě lépe, znát neměl a nesměl. Přístav byl z dob Předchůdců opevněný vysokým monolitickým prstencem vystupujícím vysoko nad šumnou mořskou hladinu, ve strážních věžích, které pomáhaly v noci při navigaci vracejícím se lodím, plápolaly plameny aerosolových hořáků. Jinak ale věže zely prázdnotou.

Byl klid.

Julius Birma pomalu vytáhl nůž z hluboké rány a otřel ho do vysokého chlupu drahého koberce.

Hana Polach si rukama zakryla tváře plné slz a převalila se na posteli s vysokým baldachýnem; v ramenou jí stále ještě pulzovala horkost způsobená hrubým stiskem a v uších rezonoval manželův překotný a jedovatý šepot.

Severin Nowak opatrně doplnil kalamář, zkontroloval podezíravě hrot pera a otočil listy obou knih – jak té, kterou četl, tak té, kterou psal.

Vicram Bagley seděl ve své pracovně nacházející se ve vysoké věži nad Středovým městem a zažíval pocit jako

ještě nikdy předtím, ale zažije ho ještě několikrát – pro něj neobvykle upřímnou radost i obrovský strach zároveň.

A Cora Morrowind kdesi u Skalního města, pár mil od Poslední výspy s maskou havrana zakrývající oči, nos i ústa, přetáhla víčka rychle chladnoucímu ženskému tělu a vyčerpaně se sesunula k zemi.

A pak noc nad Roviní prořízly údery zvonu hlásící konec dne, začátek dalšího, a na město, okolní hluboké hvozdy a vlastně i celý ostrov, Nordtag nebo chcete-li Severní den – začaly dopadat kapky studeného deště.

První údery se voda zprvu jen líně plazila a stékala do pomalu se plnící kanalizace pod městem, teď už jí ale bylo na ulicích po kotníky a v úzkých uličkách, kterých byla v Rovini spousta, nabíral její proud na síle. Od Chrámu Jediného se proudy vody táhly ulicemi do všech světových stran jako šedivé stuhy. Z Kamenného města se během chvilky stalo město potoků a říček. A stejný obraz nabízelo i Středové město či paprsková města Jezerem a Varna.

01

PROSPEKTOR

Julius Birma se svezl z prazvláštního jednomístného vozidla, nohy v těžkých kožených botách dopadly do vysokého mechu. Tady neviditelné kolejnice, po kterých se mechanický konstrukt trojúhelníkovitého tvaru pohyboval, končily. Dál musel po svých. Do dálky ubíhala bohatě zvlněná vřesoviště, sem tam přerušená ve větru se ohýbajícími nízkými keři, a to vše z jihu ohraničovaly příkré srázy končící o desítky a desítky yardů níž v mořském příboji. Severní krátké a horké léto.

Z vesty vytáhl stříbrné hodinky. Měl skoro úder zpoždění, další dva a přijde hladová tma. Ne, nevěřil na *ně*, ale i tak už v té době chtěl být zpět za hradbami Rovině.

Až na hukot moře panovalo přízračné ticho a vzhledem k denní době i nezvyklé šero pod těžkou kobaltovou oblohou prostou jediného racka či tereje. Zvířata, ta běžná, jak je lidé z Kontinentu kdysi znali, se v této části Nordtagu příliš nevyskytovala, zato spousta nepopsaných a dříve nespatřených druhů ano.

Na hlavu si nasadil klobouk zevnitř vyztužený kovovým páskem chránícím dle příručky před prospektorskou nemocí, otočil v dlani hodinky na druhou stranu a zkontroloval střelku skrytého kompasu. Podle údajů od klienta nabral azimut, v dlani sevřel jak třešeň velkou kovovou kuličku a vyrazil.

Pohyboval se rychle, neustále ve střehu. V krajině spatřoval útvary tak, jak byly zakresleny v plánku, který mu spolu s instrukcemi klient předal. Držel se úzkého zurčícího potůčku, všiml si břidlicové skály v severním směru, vystupující jako stín z moře nízké trávy, i štítů Skalnatých hor daleko na obzoru.

A pak, skoro po půl úderu chůze, to místo skutečně našel. Kameny rozmístěné do kruhové formace okolo kráteru o průměru asi deseti yardů. Z vaku přehozeného přes rameno vytáhl kovový disk s lankem navázaným ve středu, konec uchopil do natažené ruky a vyšel. Soustředěně opisoval obvod širokého kruhu, krok za krokem, a neustále ho zužoval. Trochu jako rybář zkoumající přívlačí vody při lovu jantarových pstruhů. A znenadání skutečně pocítil záběr – jemné brnění vycházející z disku a přenášející se přes lanko až do natažené ruky. Zastavil se a pomalu kýval artefaktem ze strany na stranu, až s jistotou identifikoval místo, kde byl pocit vibrace nejsilnější. Vytáhl skládací rýč a začal kopat. Prsty zkoumal hlínu a drobný štěrk a netrvalo dlouho a narazil na to, pro co si přišel. Kovové kosti dávno rozbitého konstruktu, součástky pohřbené před dávnými a dávnými časy za nejasných okolností a celou tu dobu čekající nehluboko v zemi. Některé potrhané a zohýbané, jiné ve slábnoucích paprscích slunce stále až nepatřičně lesklé a na první pohled nedotčené. Porovnával jednotlivé kusy s náčrty od klienta a součástky

mizely jedna za druhou v režném vaku. Když se dopočítal osmi, zhluboka vydechl. Byl hotov. Zběžně zahladil stopy po kopání; bylo součástí etikety každého prospektora zanechat po sobě místo nálezu ve zdánlivě netknutém stavu. A stejně tak bylo součástí etikety nepřijímat zakázky za účelem výdělku bez vědomí cechu, který si bedlivě hlídal své desátky. Ale Julius Birma neměl na výběr a insignie prokazující jeho příslušnost k prospektorům dnes jeho oděv v žádném případě nezdobily.

Jen co se vzpřímil a naposledy místo přejel pohledem, už se jeho tělo řítilo zpět k zemi. Kolem ramene mu prosvištěl odkudsi vystřelený kus olova a zaryl se do kamene kousek od něj. Julius se překulil na bok, podíval se směrem, odkud projektil přiletěl, ale neviděl nic než keře a skalky a zvlněnou nepřehlednou krajinu. Nestačil se pomalu ani nadechnout a ten někdo, pečlivě ukrytý, přebil a vyslal jeho směrem další výstřel. Ten se mu tentokrát zaryl do lýtka a roztrhl maso. Pocítil prudkou bolest. Přejel instinktivně rukou po holenní kosti. Byla celá a stejně tak i sval – dokázal se odrazit a převalit o kousek dál za jeden z větších kamenů. Rána bolela a krvácela, ale průstřel byl naštěstí čistý. Teď musel pryč, a rychle. Začal se plazit mezi nízkými keři dál od zřejmé pozice střelce, na zemi zanechával krvavou stopu, ale i tak byl dost rychlý a další vypálená kulka ho již minula o několik yardů.

Vylovil z kapsy malou tabatěrku a odsypal na hranu palce dvě špetky zakázaného fistechu. Dva rychlé šňupy mu dodaly odvahu i sílu. Bolest okamžitě polevila a mysl se zklidnila.

Namísto cesty přímo od útočníka tak záhy změnil směr a začal se obezřetně šplhat nahoru do mírného kopce, který byl v tuhle denní dobu zastíněn a pohyb zde tak byl pro

druhého složitě rozeznatelný. Plížil se pomalu, jako starý líný stín přitlačený k zemi, až se dostal dost vysoko na to, aby toho druhého spatřil. Zavalitý muž natažený v pozici střelce za velkým kamenem, oko přitlačené na optice dlouhé pušky uzpůsobené pro střelbu na obzvláště velké vzdálenosti. Okem na puškohledu hledal Julia a zapomínal si všímat bezprostředního okolí.

Julius zvažoval své možnosti. Nejraději by se zkrátka jen vyplížil mimo útočníkův dosah a zmizel, ale pravděpodobnost, že si ho druhý dřív nebo později všimne, byla vysoká. Kdo to vůbec mohl být? Vyvrhel putující krajinou? Bývalý prospektor, který sešel z cesty a honil se za stejným cílem? Ne. Ale to nyní nebylo až tak podstatné.

Pomalu se začal plížit k útočníkovi, v jedné ruce pistoli s nataženým kohoutkem, druhou se odrážel od země. Podvědomě si uvědomoval, jak se slunce blíží čím dál tím víc k horizontu a vymezený čas se krátí. Nakonec se přiblížil tak blízko, že bez problému rozeznal znaky, kterými bylo označeno mužovo rameno. Lovec odměn. Vrah vykonávající svou činnost pod cechem a zcela legálně a v souladu s rozhodnutím, které musel potvrdit některý z místních tribunálů. Skutečně se to dělo? Skutečně byl někdo z vyšších kruhů v Rovini svolný na něj, Julia Birmu, vydat eliminační svolení? Syndikát ho už dál nechtěl nebo snad nedokázal chránit? Juliovi se hrůzou rozbušilo srdce.

Natáhl chvějící se ruku s krátkou zbraní, zamířil, zatajil dech a ukazovákem zmáčkl spoušť. Následovala rána, sprcha jisker z široké hlavně a bolestivý výkřik muže, když mu střela roztrhla tkáně zápěstí. Julius neváhal, zastrčil zbraň za opasek, a jak mu to poraněná noha dovolovala, dal se do běhu. Za sebou slyšel kletby raněného, jemuž puška vypadla z rukou, a dezorientovaně se snažil zastavit silné krvácení.

Po chvíli se ale musel Julius zastavit. Ne kvůli silné tepající bolesti – dle všeho ztratil směr. „Do prkna." Ne, nevěděl, kde je. Zmateně se otáčel kolem své osy, ale nenacházel žádný bod, kterého by se mohl v jednotvárné krajině zachytit. Zvlněné pahorky byly v mdlém soumraku podobný jeden druhému. Vytáhl z kapsy kompas ve snaze zachytit jeho střelku v posledních paprscích zapadajícího slunce, ale ta sebou házela ze strany na stranu a uhýbala jeho pohledu. „Do prkna!" zaklel znovu. Nejspíše to bylo velké množství kovů v půdě pod jeho nohama, co hatilo jeho snahu. Schoval kompas a zalovil v kapse, až našel malou kuličku. „Doveď mě zpět," zašeptal si sám pro sebe a promnul kousek kovu mezi prsty. Kulička dvakrát zavibrovala a on vyrazil. Vždy když se otřásla jednou, zvolil směr více doleva, když dvakrát, tak vpravo, a po chvíli už před sebou spatřil okraj lesa i stín svého podivuhodného vozidla, které zde před dobrými dvěma údery zanechal.

Mohlo ho od něj dělit posledních sto yardů, když je spatřil. Nepřirozeně vysoké postavy se oddělovaly v pravidelných rozestupech od přítmí lesa. Vysoké asi jako jeden a půl dospělého muže, dlouhé paže a vířící černý dým tvořící povrchy jejich těl. Oválné obličeje bez známky jakýchkoli rysů či výrazu. Postavy nevydávaly žádný zvuk, nebylo patrné žádné gesto. Udělaly jen několik táhlých kroků a pak se zastavily.

Probudil se vyděšený a zpocený. Ten noční běs se k němu pravidelně vracel. V každém svém jemném detailu. Vzpomínka, kterou nelze vypudit. A příběh vždy skončil ve stejnou chvíli. Nikdy nepokračoval dál ke scéně, kde dorazí do Rovině a v dílně Joachyma Vredevera, svého přítele a zcela mimořádného znalce konstruktů a jejich mechaniky,

vysype na široký dřevěný stůl obsah svého vaku. Jak mu Joachym šeptem vysvětluje povahu stroje, který z pustiny přinesl, a bez váhání se shodují na tom, že nemůže být předán klientovi tak, jak je, a záměrně vyjmou jednu z mnoha jeho složitých součástek, která mu uzme ničivé schopnosti. A nikdy ani nepokračoval dál k tomu, jak předává vak klientovi, ten spokojeně kontroluje jeho obsah, vyplácí Juliovi odměnu, ten část odebírá na prosté živobytí a se zbytkem se vydává rovnou ke kurýrovi a vysílá ho ke svým věřitelům ve Skalním městě.

Usnul.

Znovu se vzbudil až večer, alespoň si to tedy myslel; budík na nočním stolku nenatáhl a strojek jeho kapesních hodinek byl nefunkční a plný vody. Venku byla každopádně tma a zvuk deště dopadajícího na plechovou střechu domu byl stejně intenzivní, jako když usínal. Vyhlédl přes zamlžené okno do ulice pod sebou. Tekutá hmota deště se dál neúprosně valila už druhý den, hladina zatopené ulice ale dále nestoupala a končila v rozbouřeném moři o několik desítek bloků níže. V některých oknech v ulici se ještě svítilo, ale většina jich byla potemnělá. Zavrtěl nad tím obrazem jen rozmrzele hlavou a pomalu vstal.

Stále nahý sešel po schodech dolů a přemýšlel, co dál. Chvíli nepřítomně hleděl na uhlem malovaný obraz ženy postavený na masivním kredenci, jen pár palců od hladiny vody, pak ale jen sklopil oči a otočil se pryč. Byla mu zima, ale cokoli si obléct znamenalo to okamžitě namočit. Znovu se rozhlédl okolo, ale nespatřil nic, co by nutně potřeboval. Supěl námahou, když přetahoval stůl ke dveřím, aby je zapřel – ani ne tak kvůli dešti, jako spíš kvůli někomu, kdo by využil situace a chtěl by ho bez předchozího

pozvání navštívit. Nakonec zavřel i okenice na jediném okně, které do spodní místnosti vedlo, a vyšel zpět nahoru.

Sedl si na postel a chvíli se jen mlčky díval na svoje chlupaté nohy, ze kterých stékala voda, mysl prázdnou a bezútěšnou. Najedl se něco málo sýra a tvrdého chleba a konečně i rozdělal oheň. Dřevo praskalo a místnost se za chvíli zahřála.

Zítra, nejpozději pozítří, nebo možná ještě dnes pršet přestane, voda opadne, ale bude trvat nejméně dva novy, než se dá vše do pořádku. A možná ještě déle. Povodeň. O podobné kdysi četl v zakázané knize dovezené ještě z Kontinentu. Domy plné vody. Domy plné rodin. A kde jsou rodiny, tam přijde brzy i hlad. Ale on, on je sám, vydrží dlouho z toho, co má. Sýry, sušené maso, zavařeniny...

Znovu usnul.

02

UTOPENÝ PŘÍSTAV

Retrospektiva

Hojivou tinkturu si vmasírovala do fialovožlutých podlitin na zápěstích a levém lokti. To sevření manželových mohutných rukou zanechalo stopy, zatímco jí cosi tichým tónem trpělivě vysvětloval. Nedokázala vnímat nic z toho, co říkal, a beztak to nedávalo smysl. Jen souhlasně kývala hlavou, dívala se mu do očí, aby jí věřil, a stále dokola opakovala: „Ano, milovaný, máš pravdu, rozumím. Už se to nestane, slibuji."

Málokdy k ní přišel během jediného dne dvakrát, a tak jí teď alespoň na chvíli bylo na duši lehčeji. Nejméně do zítřejšího rána může sama sobě předstírat, že je svobodná a šťastná.

Pokud chtěla Hana Polach opravdu to nejlepší z místního trhu, musela si přivstat. Gibbs, jeden ze služebných jejího muže, jí byl nevítaným společníkem – ochráncem, věznitelem i nákupčím. Jeho vysoká a ramenatá postava s jedinou, ale silnou paží působila vedle té její drobné až

komicky. Stejně tak jeho široká čelist a tvrdé rysy byly v protipólu s rysy jejími – jemná špičatá brada, plné rudé rty, černé oči a tváře lemované stejně černými kadeřemi vlnitých vlasů, někdy svázaných do copu, jindy rozpuštěných a dopadajících na výrazné klíční kosti. Hana byla velmi pohledná žena a prosté šaty, které dnes zvolila – bez ozdob, zahalující dekolt a skrývající křivky boků –, na tom nemohly nic změnit.

Po strmých ulicích sešla dvojice až dolů do Přístavní čtvrti. Zprvu potkávali dobře ošacené občany – muže v přiléhavých oblecích, u nichž nesměla chybět vesta s mnoha kapsičkami na roztodivné propriety, a ženy v upnutých a odhalujících korzetech, s rozepnutými svetříky do půle zad a širokými sukněmi. Hlavy mužů zdobily povětšinou nižší či vyšší klobouky, hlavy žen pak nejčastěji výstřelky módy, které sem typicky doputovaly ze Středového města. Nechyběli početní zástupci Vlády, snadno rozeznatelní podle jednobarevných splývavých uniforem – kalhot s volnějšími nohavicemi a košil jednoduchého rovného střihu s vysokým límcem a řadou knoflíků. Odlišovaly se mezi sebou barvou a počtem a tvarem mosazných korálků na levém rameni, které označovaly příslušnost a postavení.

Čím níže pak ulicemi dvojice scházela, tím se ráz občanů a jejich ošacení postupně měnil. Zdobné látky s bohatým vyšíváním vystřídaly jednodušší materiály a střihy. Dvouřadá saka se změnila v prosté vlněné blejzry námořníků s úzkými klopami a košile z falešného hedvábí vystřídal teplý dvouvrstvý len. Stejně tak tváře lidí měnily své výrazy a rysy – zhrubly a z chladné odměřenosti přešly do přátelštějších, ale i živočišnějších tónů.

Mezi několika řadami dřevěných kůlen prošla Hana až k plácku kousek od hlavních doků – udupaná zem a na

ní tucty a tucty na sebe namačkaných improvizovaných stánků, kde rybáři každé ráno vystavovali své noční úlovky. A nejen oni. Dala se tu nakoupit čerstvá zelenina, pečivo, a pokud zrovna dorazila z Jezeremu obchodní loď, i cokoli jiného, co vás napadlo. Celé náměstí (někdo to místo jako náměstí opravdu čas od času vzletně označil) bylo lemované ze tří stran téměř souvislými liniemi stálých obchodů s lepším zbožím, čtvrtou stranu pak už tvořily přímo mohutné kameny pobřeží, o které se tříštily mořské vlny a mezi kterými jako dlouhý jazyk do moře vystupovalo široké Hlavní molo. Byla tu různorodá směs lidí, navzájem se překřikujících, tlačících se a vzájemně se předbíhajících. Většina z nich byla místních, ale občas bylo možné zahlédnout i lépe oblečené občany z Horní čtvrti nebo rozostřené příslušníky Mlh ze Středového města, kteří obvykle doprovázeli důležitý náklad či osobu vysokého společenského postavení. I přes řadu špatných vzpomínek to místo měla ráda. Potopený přístav. Největší přístav Severního dne. Tady se konečně začaly po připlutí Prvních psát i jeho dějiny.

Prosmýkla se mezi stánky a prstem Gibbsovi ukazovala, kolik a čeho je třeba. Ten se mračil, v ruce váček s drobnými šilinky, přes rameno s pahýlem ve srolovaném rukávu vak se vším, co již nakoupili. A do toho ji nesměl spustit z očí, a tak neustále pozoroval okolí. Nebylo zvykem, aby si paní z Měšťanské čtvrti chodila sama nakoupit sem dolů mezi obyčejnou chásku, od toho byly služebné. A tak tam s ní byl alespoň on. Mezičlánek zasunutý mezi paní a vnější svět – nikdo se jí nesměl ani dotknout, a to stejné platilo i naopak.

„Gibbsi, ty mušle vypadají naprosto báječně!“ strčila do něj Hana loktem a ukázala k improvizovanému stánku

vyskládanému z dřevěných beden, kolem kterého se mačkalo hned několik místních. Gibbs jen něco zamručel, otočil se tam, kam mu ukázala, a rukou už vytahoval z měšce několik mincí. A pak mu to došlo. Udělala to zase. Otočil se, ale už tam nebyla – zmizela v davu.

Jako by mohla alespoň na chvíli dýchat. Prvních několik desítek vteřin se musela soustředit na to, aby se ztratila, ale pak už mohla nasát mořský vzduch v klidu a z plných plic. Tohle nebylo poprvé. A určitě ani naposled. Vždy se vrátila, vždy ho našla na tom stejném místě, jak na ni čeká, a vždy ji svým zvláštním způsobem nemotorného obra žádal, aby už to nikdy nedělala. A ona mu nechtěla lhát, a tak ho jen pohladila po paži a vyšla zpět vstříc svému vězení, do kterého se dobrovolně sňatkem z rozumu s mocným obchodníkem a především lobbistou, či čím ve skutečnosti její manžel byl, nechala dobrovolně uzamknout. Gibbs byl z toho vždy vyvedený z míry, pán by ho nechal zle potrestat, a tak vše zůstávalo jejich společným tajemstvím. V této části města konečně nebyl nikdo, kdo by o jejich hrách na honěnou tam nahoře vyprávěl. Ano, byli zde i jiní služební, ale na to měl Gibbs příliš vysoké postavení, a historek a příběhů o jeho přímočarém plnění pánových úkolů kolovalo nepříjemně mnoho. Někdy ho Hana litovala, jindy se ho bála nebo i ze srdce nenáviděla. Vše stejnou měrou, stejně tak jak se jeho dobrosrdečnost střídala se strojově přesnou krutostí a přímočarostí.

„Jsi to ty?“ položil jí někdo znenadání od mazutu ušpiněnou dlaň na rameno a ona se v reakci na to otočila a udělala krok stranou, ale prsty ruky zůstaly pevně na svém místě. „Jo, jsi to ty!“ Tohle už neznělo jako otázka, bylo to konstatování. Vysoký muž v měšťanských, ale zanedbaných šatech se na ni zubil, jednou rukou ji stále držel

za rameno, v druhé svíral malou roličku falešného tabáku, ze které vycházel proužek kouře.

„Pusťte mě, s někým si mě pletete!“ vykřikla Hana. Kolem byli další občané, ale podobné scény nemohly v Potopeném přístavu vyvést nikoho ani na okamžik z míry.

„Ale ne, nepletu. Je to už nějakou dobu, to jo…,“ odmlčel se a bylo na něm vidět, že se chvíli snaží vzpomenout, kolik let od jejich setkání uplynulo, ale rychle to vzdal. Ne, nebylo to podstatné. „Pamatuju si tě moc dobře!“ na předposlední slovo dal důraz a koutky úst se mu zvedly do divokého úsměvu. „Jezdila jsi na lodi mezi Roviní a Jezeremem, skoro každou plavbu, mělas tam vlastní kajutu pro vybraný kunčafty a já měl tehdy štěstí a…“

Nenechala ho větu dořící a vší silou se mu vytrhla a dala do běhu. Srdce jí bušilo, střevíce dávno shodila, vlastní dech ji zle pálil v krku, který se plnil prachem a špínou přístavu. Kličkovala davem jako špatně střelené zvíře, rychle pryč, zorné pole zúžené. Okolí jako beztvarý tunel, rozmazaná světla a deformované zvuky. Ne, nikdo ji nepronásledoval, snad jen něco ve vlastní hlavě. A před tím tak snadno utéci nejde.

A pak v plné rychlosti do něčeho narazila. Do někoho. A ten někdo ji objal mohutnou paží, jako by ji chtěl rozdrtit, ale přitom to byl stisk, který může i chránit. Gibbs.

03

PŘÍLIŠ DLOUHÝ VEČER

Retrospektiva

Severin Nowak si z konce toho nešťastného večera příliš nepamatoval. Jako každý čtvrtek seděl v zapadlé nálevně kousek od Univerzitní čtvrti ve Středovém městě a naslouchal rokování několika profesorů, kteří se zde pravidelně scházeli nad vínem a pivem a pálenkou. Seděl nenápadně, spíš se krčil u jejich velkého dubového stolu. Občas si udělal nějakou poznámku do tlustého pomačkaného notesu vázaného v kůži, občas se ušklíbl jejich nevědomosti nebo nabubřelosti, ale nikdy tak, aby si toho povšimli. Pokud se ho zeptali a on zrovna chtěl, doplnil střípek znalostí, ale jinak se do jejich hovorů nezapojoval. A ano, správnou odpověď znal opravdu vždy. Nebylo to dlouho, co jejich myšlenky soustředěně hltal, ale záhy je svými vlastními znalostmi překonal a nyní se již jen chodil zvrhle bavit vší tou hloupostí a ignorancí. Uvnitř se jim zle vysmíval, dělalo mu to dobře. A kdyby bylo po jeho, a ono jednou bude, jeden po druhém by museli akademickou půdu vyklidit.

S přibývajícími hodinami přibývalo i absolutních a nepřekonatelných pravd, o které se vzdělaní muži hašteřili.

„Ty stroje, jak jim říkáte, ve skutečnosti nejsou stroji!“ ozval se jeden a druhý se jeho tvrzení začal smát ještě dříve, než první svou tezi dokončil.

„A co by to bylo? Tak se svazky o jejich vzniku či stavbě nedochovaly, nic víc, dávat jim vyšší původ je rouhání a názor hodný hlupáka! Porušujete Jazykový direkt, Mlha vás potrestá!“ pohrozil.

Za těch několik let, které Severin strávil na akademické půdě, se ti muži v jeho očích změnili. Zestárli, zpanštěli a zleniveli. A ubylo jich. Ten stůl pamatoval obsypaný židlemi a s dvěma řadami učenců postávajícími okolo. Zašlá sláva, zašlá prestiž, nikoho nezajímali, a to vše skoro ze dne na den. Dnes se naslouchalo těm, kteří měli moc, prostředky či v ideálním případě hned obojí. A noví studenti? Ti, se kterými se potkával, byli ponejvíce žebráky a sirotky, které zajímalo jen místo na kolejích, kde mohli zdarma složit hlavu a dostat něco jídla (pravda, podobný příběh prožil i on sám). Přednášky a hodiny prospali a po několika novech se obvykle raději vrátili zpět k potulnému životu – ve své falešné svobodě jim byl příjemnější. Skutečné znalosti? I schopnost umět číst a psát přestávala být podstatnou, praktickou, nutnou a vyžadovanou. Padraniho univerzitní komplex s šesti fakultami se pomalu, ale jistě stával nadbytečnou součástí Středového města a některé prázdnotou zející hospodářské budovy si už říkaly o pronájem ke zcela jinému účelu. *Vzdělanost upadala. Však ano, hloupí se ovládali snáze.*

„Předchůdci? Jako tvůrci těch strojů, konstruktů? Nesmysl! Nejspíš jsme to byli my sami! Jen jsme to už zapomněli. Náš ostrov byl pro Kontinentální vládu bílým

místem. Ale dříve v historii známý nejspíše byl a možná jen později zmizel jako nepodstatný z většiny map," zastřeným hlasem prskal nad stolem neduživý muž s výrazným obočím v uniformě Univerzity. „Nikdo z té doby na Nordtagu dnes již nežije. Snad nepřežili? Podlehli nějaké nemoci? Nebo se vrátili kvůli nehostinnému klimatu tam, odkud přišli? Třeba! Vždyť vysvětlení může být mnoho. Předchůdci jsme my sami, lidé, děti, co opustili Kontinent zrovna tak jako my, pánové, my sami jsme na sebe zapomněli a teď se honíme sami za sebou jak pes za ocasem," dokončil myšlenku otřepaným příměrem a u stolu to hluboce zamručelo. Zakázané téma. Bylo vděčné, protože nabízelo řadu interpretací a možných vysvětlení. Ale rovněž bylo přespříliš časté, laciné a především – spekulace nad ním byla zbytečná i nebezpečná.

Severin si o strojích a artefaktech myslel své a napsal o nich i několik krátkých esejů. Jak o těch, které společnost ve městě ráda používala, tak o těch, které buď používat neuměla, nebo byly zkrátka rozbité a nikdo je neuměl opravit. I když – s jistotou nebyl asi nikdo schopen určit, které už skutečně dosloužily a které jen neumějí zapojit či zapnout nebo nerozumí jejich využití – zde vedla velmi tenká linie. Vedle toho Pilíře jasně stanovily hranici jejich využití, společnost ji nesměla překročit a prostor pro legální zprovoznění jakýchkoli dalších tak nepřipadal v úvahu. Monumentální kovová krychle, dlouhá přes dvě stě stop a stejně tak vysoká, poháněla složité systémy potrubí, které do města přinášelo teplo a horkou vodu. Jehlan vysoký jako vzrostlý muž, z matného načervenalého kovu s lehce ohnutou špičkou směřující k severu, nalezený v suti během práce na výstavbě, zůstal nepochopen tam, kde byl nalezen, stejně jako tři tucty dalších.

Nehybné a mrtvé, zdánlivě bez významu. Kulovité zásobníky aerosolu pohánějící pouliční lampy, zřejmě bezedné nebo z neznámého zdroje se doplňující. Jako lidská hlava velké nepravidelné koule rozeseté po celém městě, vydávající lehký hvízdavý zvuk, či medovým plástvím podobné snad skleněné stěny, nahodile se nacházející na různých místech, které při přiblížení začaly lehce jiskřit, ale při letmém doteku jako by se rozplynuly. Když nezjistili, k čemu slouží, a nedokázali je přemístit ani rozebrat, přestali si jich občané postupně všímat. A podobných nálezů byla po Nordtagu, Severním dni, celá řada.

S plynoucím časem se témata podnapilých profesorů vytrácela víc a víc a řeč se měnila ve změť drmolení, smíchu a množících se urážek. Jeden z mužů předváděl potají svůj nález, malinkou krychli, která po zmáčknutí na několika místech současně začala vydávat ptačí zpěv. Krabička všechny bavila tak moc, že samotná teorie o nálezu a k němu vedoucích okolnostech vlastně nikoho z přítomných ani nezajímala, a šťastný objevitel, který měl pečlivě připravený příběh plný podložených teorií a jasných vysvětlení, tak jen zklamaně seděl za stolem a dával pozor, aby jeho nález neskončil v cizí kapse.

Severin Nowak šoupal nohama po prkenné podlaze a pokukoval po laciných děvčatech, která přišla před chvilkou zvenku a teď se opírala o vyvýšený pult. Z úst jim vycházely obláčky kouře z cigaret pocukrovaných falešným hašišem a za pultem se chechtal hospodský při vybavování se s jedním ze štamgastů, kterého Severin znal podle tváře, ale již ne podle jména. Ach ano, ženy se mu líbily. Ale on jim podle všeho příliš ne. Ale co, raději si pořádně přihnul piva z dřevěného korbelu a mávl na Margithku, která zde obsluhovala. Široké boky a stehna, propadlé tváře,

umaštěné vlasy. Nic z toho nevnímal. Shrbená dívka mu pokynula nazpět a on ji gestem požádal o kalíšek pálenky. Viděl, že si potichu sama sobě prozpěvuje, což, jak odpozoroval, dělala vždy, když přemáhala nervozitu nebo vztek.

Když se o necelý úder později i poslední děvče se smíchem zavěsilo do jednoho z příslušníků Milice, možná ve službě, možná zrovna ne, hrkl do sebe Severin posledních pár kapek, na stůl vysázel několik měděných šilinků (o trochu víc, než musel, aby se na něj Margithka příště usmála a třeba s ním i prohodila pár slov, *to by bylo!*) a vyšel nejistým krokem ven.

Hospodský vzduch ztěžklý kouřem a zlou řečí vystřídal tichý noční chlad. Podzim teprve začínal, ale kabát si raději přitáhl k tělu. Po cestě odbočil a po starých hradbách vyšel nahoru k popravčímu vršku. Byl odtud krásný výhled téměř na celé město, a pokud bylo dobré počasí, dala se odtud obhlédnout jižní a jihovýchodní část ostrova s jeho temnými a hustými lesy, pustými lukami v dáli rozdělenými Pásmem a Šedým mořem luk a travin. Oddychoval námahou. Postavil se na hranu hradby, lehce stáhl plátěné kalhoty a začal si ulevovat. Vratce se zakláněl, byl opilý. V jednom okamžiku měl pocit, že někoho slyší přicházet. Jen se ohlédl za sebe, ale močit nepřestal. Nikoho nespatřil. Cítil jen vlezlý pocit cizí přítomnosti. A pak jako by mu zadul silný vítr přímo mezi lopatky, Severin Nowak se nemotorně zakymácel, rozhodil rukama do stran jako pták připravující se k letu a přes veškerou snahu najít ztracené těžiště a chytit balanc se zřítil dolů dobrých patnáct yardů. Ani nestihl vykřiknout, jen si uvědomil, že letí hlavou napřed, a poté už pocítil tvrdý náraz, při kterém se mu vyvrátila čelist a zpřelámaly všechny čtyři končetiny. O zlomek vteřiny později pak ztratil vědomí.

04

SVATEBNÍ DEN

Přítomnost a retrospektiva

Julius ležel na zádech a pozoroval strop v potemnělém pokoji. Na okenní tabulky narážely další a další těžké kapky deště a vítr si pohrával s okenicemi. Ruce měl zkřížené za hlavou a mysl mu opanovala vtíravá melancholie.

Před více než pěti lety, tady v Rovini. Byly zrovna dva krátké novy patřící létu. Přes poledne se dalo odpočívat v některé ze zahrad Měšťanské čtvrti jen v lehkém svetru, poddat se paprskům slunce a dokonalému bezvětří. Vlhké, studené a nevlídné počasí Nordtagu bylo na chvíli to tam. V řádu dní stromy rozkvetly a ztěžkly plody, louky ztratily svou žluto-šedivou barvu a získaly na odstínech zelené. Jen hluboké jehličnaté hvozdy pokrývající většinu ostrova zůstávaly stále stejné. Krátké léto a dlouhá zima byly také období, kdy námořníci umisťovali své lodě do doků a oddávali se odpočinku. V zimě byly toho příčinou ledové kry, po stovkách nebezpečně skryté pod rozbouřenou hladinou a unášené k útesům Nordtagu hlubinnými proudy z moří dál na sever, a v létě pak plachty zůstávaly

nehybné – a překonat vzdálenost třeba jen k Hvězdovým ostrovům pouze za použití vesel bylo téměř nemožné. Spolu s loděmi jako by se zastavil celý zdejší svět. A zatímco v zimě celkem dvacet šest dní dlouhá noc utíkala tíživě pomalu, léto bylo krátké a každý si ho vychutnával, jak jen mohl, a vždy plnými doušky.

Ten den vstal opravdu brzy a po cestě k Neandrovi se usmíval na celý svět. V pěkných plátěných kalhotách a bílé košili s jednoduchou vestou kráčel ulicí vzhůru a každého na potkání zdravil. Vždyť na ten den se těšil už dlouho. Svěží vzduch promísený s vůní borovic z nedalekých lesů a sůl moře ho příjemně lechtaly v nose. Přátelsky pokynul několika slepým dětem pod vedením nižší Kněžky na jejich cestě na druhou ranní mši a ony, jako by to vycítily, mu oplatily úsměvy. Byly to děti povětšinou odložené svými rodinami, které je nedokázaly uživit; zlé jazyky rády tvrdily, že takové odložení nebylo jen tak a rodina za něj dostala nemalý peníz. A ještě jiné jazyky, tiché a šeptající, že to byly Pilíře, které měly moc ukázat na to, které z dětí, a vytrhnout je z objetí jeho rodiny. První dny pak vyvolené trávilo v uzavřeném chrámovém komplexu. Pokud bylo shledáno schopným, bylo označeno za část těla církve. Ty děti, které se ukázaly nevyhovujícími, jednoduše zmizely a nikdo je už nikdy nespatřil. A nikdo se samozřejmě neptal; církev měla zažitý respekt hraničící se strachem až hrůzou, což pomáhalo od počátku držet nesourodou společnost lidí spolu s Pilíři na Nordtagu v pospolitosti.

„Dnes máš svůj velký den," odtušil Neandr zamyšleně a pohlédl na Julia do zrcadla, před které ho posadil na vysoké holičské křeslo, polstrované hrubou kůží a s řadou mosazných táhel, skřipců a matek umožňujících přesné nastavení jeho polohy. Okolo krku Juliovi přehodil režné

plátno a pečlivě ho upevnil dvěma kolíčky. Nebezpečně ostrými nůžkami pak začal rovnat Juliovy kadeře. Občas se zastavil a poodstoupil, aby vše zkontroloval z lepší perspektivy. „Výborně!“ pochválil sám sebe a spokojeně se pousmál.

Julius ho znal už léta, byl jeho přítelem, se kterým se občas potkal nad sklenicí medového vína a poklábosil o snadných tématech.

„Jak dlouho ji už vlastně znáš? Přijde mi to jako včera, co ses o ní poprvé zmínil,“ prohodil jen tak Neandr a konečky prstů hledal nerovnosti ve svém střihu.

„Je to už deset novů,“ odpověděl Julius a usmál se. Ano, nebyla to dlouhá doba. Vlastně byla docela krátká. „Ale mně ten čas stačil,“ dodal a bylo poznat, že tuto připomínku neslyší poprvé.

„Paní Marie Birma,“ pokýval hlavou Neandr a lehce ho zatáhl za vlasy. „Nemůžeš hýbat hlavou, pokud to má vypadat opravdu k světu! Každý bude vědět, že jsi byl dnes u mě! Seď klidně a přestaň se vrtět,“ okřikl ho.

Julius chtěl pokývat hlavou, ale hned se zarazil a pouze přes odraz v zrcadle na Neandra souhlasně mrknul a sevřel rty v lehce omluvném gestu.

„Už ti vůbec představila svou rodinu?“

Julius na chvíli zaváhal. Byla to dobrá otázka. Marii potkal na divadelním představení při svátcích Slunovratu. Kvůli nepovedené sázce tehdy vystupoval v krátké frašce, která připomínala příchod Prvních z Kontinentu před více než dvěma sty lety. V roli tehdejšího vůdce, kapitána Frederika Padraniho, se potácel naoko opilý po jevišti, které představovalo lodní palubu, a kázal ostatním o ostrově kdesi na severu, kde najdou klid a mír a především bezpečí. A vedle toho hromady sladkého ovoce a čokoládových

bobů, kde každý den je nebe bez mráčku a slunce svítí tak akorát. A občané v hledišti se jeho výkonu smáli a tleskali. Přišla po představení za ním, s přáteli si zrovna vychutnával doušky mladého červeného vína.

„Byl jste skvělý. Skoro jsem chvílemi věřila, že ani nehrajete, ale jste zkrátka jen jedním z mnoha kapitánových potomků," vyhrkla na něj a pozvedla na pozdrav svoji číši.

Julius se nadechl, otevřel ústa, ale zase je zavřel a začal se smát. „Pojďte si zatančit a řeknu vám vše o tom, jak je to se mnou a starým Padranim," vyzval ji a bez dalšího vzal Marii kolem pasu a vedl k plácku se živou hudbou.

Večer patřil jim a později se dostali i k vážným tématům. O smrti svých rodičů a bratra při plavbě od Hvězdových ostrovů jí řekl sám. O tom, jak se začal živit jako prospektor, co ho na tomto poslání naplňuje i trápí. Proč se začal zajímat o dobro občanů ve svém okolí a směřoval tak k místu v městské radě a možná i dál. Oproti tomu na své otázky Julius dostával od Marie jen velmi kusé odpovědi a po čase se jednoduše ptát přestal. Jediné, co pochopil, byly cesty její rodiny do Severní oblasti. Byla to dlouhá noc, i když jako každá jiná trvala jen do rána, ale mimořádné na ní bylo to, že se toho rána dočkali poprvé společně.

„Pojď, zvedni se," vybídl Neandr nakonec Julia a probral ho ze zamyšlení tak, jako by se předchozí rozhovor mezi nimi ani neodehrál; myslí už byl lazebník a uznávaný estét dávno jinde. Postavil Julia před vysoké zrcadlo ve zdobeném dřevěném rámu a začal ho pomalu a pečlivě strojit. Tmavé kalhoty s mosaznými knoflíky, nízké kožené boty – dokonale vyleštěné vydělanou jelenicí a pastou z mořských řas. Bílá košile s výrazným límcem, tmavá vázanka, sněhově bílá vesta ze stejné látky, ze které byly ušité kalhoty, s několika kapsami a ozdobená drobnými

špendlíky s hlavičkami květin z luk v okolí Rovině. Neandr dlaněmi ještě uhladil záhyby rukávů, zkontroloval manžetové knoflíčky („jsou jen půjčené, neztrať je!") a byl hotov.

Julius se na sebe usmíval do vysokého zrcadla. Tmavé vlasy padající ve vlnitých loknách okolo uší, výrazný nos, zelenohnědé oči a plné rty. To celé zarámované nyní dokonale upraveným plnovousem. Silná a široká ramena a pod košilí malé břicho naznačující jeho lásku k dobrému jídlu a pití. „Výborně!" řekl pro změnu tentokrát Julius a pochvalně poklepal Neandra po rameni.

Ten se celý zapýřil spokojeností a souhlasně pokýval: „Ano, výborně!"

Vše bylo dle jejího přání. Někteří se nad volbou místa stále ještě pošklebovali a někdy bylo až humorné pozorovat dámy z Měšťanské čtvrti, jak celé nesvé pozorují okolí místa, na které dosud nevkročily, a bohaté pány s náznaky lehké nervozity, zda nepotkají některou svou tajnou milou, kterou si zde vydržovali. Ale většina z hostů sdílela radost jejich velkého dne – co na tom, že v části města patřící chudším. Středem hlavního mola probíhala souvislá linie stolů a na jeho konci pak vznikl improvizovaný stupínek a kvítím vyzdobená slavobrána. Stoly se prohýbaly pod mísami s jídlem a karafami plnými vína, džbány s pivem a bylinkovými limonádami pro dětské příchozí. Živá hudba svým lomozem vše dokreslovala, slunce pálilo do tváří silnými paprsky pozdního léta, které se záhy zlomí do tvrdé zimy.

Julius již čekal na samém konci mola v doprovodu Joachyma Vredevera, svého svědka.

„Na nového starostu!" ozval se výkřik a jeden z hostů v již notně ovíněném stavu pozvedl přetékající číši k nebi.

„Na nového guvernéra!“ vykřikl jiný a mezi okolo sedícími to zašumělo. To byla silná a nebezpečná slova a zástupci Pilířů či Mlhy zde byli s největší pravděpodobností rovněž přítomni. Jen těžko bude někdo vysvětlovat, že opilec své prohlášení nejspíš myslel jen v dobrém rozmaru.

Julius se pousmál, jako kdyby slyšel nepříliš vydařený vtip, a mávl rukou. „Ještě uvidíme, jak se mnou budete spokojeni!“ odpověděl davu s úsměvem. „Dnes tu jsem, abych řešil zásadnější problém než městské finance nebo stav našich sýpek,“ zažertoval a dav mu oplatil smíchem a potleskem.

A pak ji konečně spatřil. V bílých šatech zdobených složitými ornamenty vkročila na molo. Vlasy měla ozdobené okvětními lístky a v náručí nesla klec se dvěma racky. Společnost utichla, zraky hostů se obrátily jejím směrem. Pomalými kroky procházela okolo stolů. Nervózní úsměv na tváři, snad lehce nepřítomný. Když došla k Juliovi, otevřela klec a opatrně mu podala jeho opeřence. Bok po boku pak došli na samý okraj mola. Bylo slyšet jen monotónní hučení příboje. Zády k horizontu moře, čelem ke svatebčanům. Nyní před ně předstoupili tři oddávající v čele s kněžkou Církve Jediného ve slavnostním hábitu a s Knihou Slibu – každý obřad začínal jejím předčítáním. Slib plození, slib věrnosti půdě, slib oddanosti Pilířům a Církvi a konečně i slib Prvním. Pomalu opakovali větu za větou po kněžce, ale ve skutečnosti jen pohybovali rty a jejich slova byla tak lehká, že je vítr rychle odnášel do dálky, hned jak se jim odlepila od úst.

„Nyní požádám o slib závěrečný, váš vzájemný,“ vyzvala je oddávající a s těmito slovy i zavřela knihu. Marie pohlédla na Julia. Po tváři jí přeběhl výraz mísící v sobě

štěstí i smutek, klid i nervozitu. Vítr jí jemně čechral vlasy a slunce se odráželo v černi zorniček.

„Julie, buď mým mužem," řekla konečně a Juliovi se po tváři rozlil široký úsměv.

„A ty, Marie, mou ženou," odpověděl jí bez velkého váhání a v ten stejný moment oba uvolnili sevření a racci se rozletěli. Nejprve kroužili nad nimi a už to vypadalo, že se vydají vstříc obzoru, ale nakonec se stočili k vnitrozemí a zmizeli v siluetách stromů za městskými hradbami – symbol nekonečného štěstí. Svatebčané okamžitě propukli v mohutný jásot. Vstávali ze židlí a lavic, tleskali a vykřikovali rozličná přání. Novomanželé se otočili k prvnímu polibku. Jejich pohledy se střetly, hlavy se začaly přibližovat a v tu chvíli Marie rozhodila rukama do stran a úsměv z její tváře zmizel. Nohy ve vysokých střevících se jí podlomily. Čas se zastavil. Julius ztuhl a Mariino tělo jako plamen právě sfoukávané svíčky přepadlo přes okraj mola a dopadlo do husté mořské pěny příboje. A v jejím lůně jeho potomek. Chlapec – jak předpověděly sudičky Církve. Měl nosit jméno Zacharyas Birma. První ze tří dětí, které si s Marií vysnili. Měl dostat výchovu a vzdělání a všechny znalosti a zkušenosti, aby mohl posunout Juliovy prospektorské i občanské snahy dál. Vychováván k tomu být sám sebou, být silný a jistý. A nyní byl pryč.

Co bylo dál, si Julius pamatoval jen v náznacích a tak, jako by se na to díval cizíma očima, očima někoho nezúčastněného, někoho stojícího nad tím vším v jakémsi prázdném a marném prvotním úžasu a překvapení. Ne, nerozuměl tomu, co se právě stalo. Cizí paže ho strhly od okraje mola a několik mužů okamžitě naskákalo do bárek přivázaných kousek opodál a vyrazili najít tonoucí tělo. Ale nenasytné moře okolo Nordtagu se zavřelo. Dlouhými

bidly prohledávali prostor pod molem ještě o několik úderů později, ale jejich snaha byla marná.

A pak zmizel i on. Na několik let se stáhl do Mlžných hor, uprostřed samoty a při podnikání nebezpečných a nákladných výprav se cítil nejlépe. Napětí a nebezpečí ho držely v bezpečné vzdálenosti od temných vzpomínek. Ale zmíněné výpravy byly až nepříjemně často neúspěšné. Jeho dluhy rostly, záhy nebyl sto je splácet, a tak začal utíkat. Někdy pomyslel i na to, zda vše neukončit, ale zakořeněná hrdost a důstojnost by mu něco takového nikdy nedovolily.

Ale potom ho věřitelé znovu dohnali a on se musel vrátit – zpět do Rovině. A tak nyní po několika dnech vstal. Znovu hledat práci, znovu vydělávat šilinky a splácet svůj dluh a zachránit si sám před sebou svou pověst a vlastně i holý život – konec novu a s ním spojená splátka se blížila a stačilo málo a jeho iniciály by opět zazářily na seznamu lovců.

05

PANÍ DOROTHE BINDS

Retrospektiva

Uslyšela zaklepání na dveře, ale ještě než se stačila otočit od listu papíru na pracovním stole, dveře za ní se i bez vyzvání otevřely. Hluboko uvnitř se zachvěla.

„Dobré ráno, má milovaná," přistoupil k ní zezadu manžel, objal ji kolem ramen a políbil do vlasů. „Mám pro tebe malý dárek," položil před ni na stůl ve falešném hedvábí zabalený drobný předmět.

Věděla, že nesmí zaváhat. S předstíranou zvědavostí začala uvolňovat zdobnou mašli, až se jí na dlani objevila drahými kameny vykládaná brož se znakem manželova rodu.

„Nechal jsem ji pro tebe vyrobit v Jezeremu. Je nádherná!" pochválil svůj dar a trochu silněji, než bylo příjemné, zmáčkl její rameno.

„Skutečně je, moc ti děkuji!" vyhrkla bez velkého přemýšlení a chtěla se k němu otočit, aby mu svá slova potvrdila polibkem, ale to už se muž skláněl nad papírem rozloženým před ní na desce stolu.

„Čteš to teprve teď?“ zasyčel, list papíru vztekle sevřel mezi palcem a ukazovákem a vyhodil ho do vzduchu. „Teprve teď? Jak budeš připravená na večer?“ uhodil ji do zad otevřenou dlaní, až jí zuby cvakly o sebe.

„Ne! Jsem připravená, četla jsem…,“ nestačila Hana odpovědět, protože to už se dveře za ní s prásknutím zavřely. Po tváři se jí začaly kutálet drobné slzy strachu i úlevy.

Služebná ji připravovala skoro celý úder. Krémové šaty s odhalenými rameny a výstřihem, který vyzdobila jednoduchým přívěskem. Pas stažený v korzetu lehce škrtil a úzké střevíce na vysokých podpatcích byly nepohodlné.

Když pak procházela středovou chodbou Centrálního paláce, dotýkala se jí ledovými prsty počínající panika a úzkost. Hlučné rozhovory často již podnapilé společnosti, hlasitá hudba reprodukovaná důmyslnými hracími automaty, odevšud se rojící služební s tácy plnými luxusních pochutin, jiní dolévající prázdné číše. Rozdávala úsměvy, na pozdrav kynula hlavou okolo postávajícím zástupcům smetánky. Byli tu významní obchodníci z celého Nordtagu a členové městské rady; Pilíře či snad Mlha pro dnešek zůstávaly kdesi za zdmi Paláce, byť jistě připraveny kdykoli vstoupit. Někteří z mužských hostí dorazili v doprovodu svých žen, jiní naoko samotní, ve skutečnosti se svými milenkami, které se v průběhu večera stanou jejich náhodnou společností. Několik málo z nich udrží své chutě podpořené alkoholem, drogami a demonstrací moci až do zastávky v jednom z privátních budoárů po cestě do svého domova, jiní budou opilí vestoje skrytě obcovat v podzemí komplexu.

Hana Polach si v hlavě přehrávala itinerář celého večera – koho má potkat, komu vnuknout jakou myšlenku,

na co se koho zeptat. Na jaké otázky jak reagovat a které naopak jen přejít a zda přitom nasadit úsměv, či vážný, nebo dokonce nepřátelský výraz. Ale na začátek potřebovala skleničku, nebo spíš dvě, a trochu fistechu do každé nosní dírky. Procházela chodbou, nahlížela do jednotlivých místností a hledala společnost, která by nevyžadovala její přílišné zapojení do konverzace. Hlouček intelektuálů ze Středového města vedl debatu v centrální knihovně; nudná, leč schůdná varianta. Skupina obchodníků a jejich milenek a žen, navzájem se překřikujících v tom, jak dobře co koupili či prodali, byla druhou možností – s nimi by nevydržela více než několik vět a pohltily by ji mdloby. Cítila, jak se jí zrychluje dech, cítila Gibbse, který ji neustále doprovázel tři čtyři kroky za ní – dostatečně blízko, aby jí kdykoli posloužil jako stráž, dostatečně daleko, aby případná důvěrná slova jejího rozhovoru zůstala jeho uším utajena.

Na konci chodby pak konečně našla, co hledala – skupinku mužů patřících k administrativě města a glosujících podzimní program Vilfrediho divadla. Ale ještě předtím vzala do ruky číši vína, kterou si někdo položil na komodu na kraji chodby, rychlým pohybem ji obrátila do úst a polkla. Trpká chuť ji polechtala v hrdle a ztuhlá šíje se začala uvolňovat.

„Musím vás zklamat, ale mám naprosto stejné víno jako všichni ostatní hosté," ozval se za ní cizí hlas. Ohlédla se a spatřila ženu ve středních letech s úsměvem na rtech a draze zdobeným dekoltem. Hana se nadechla k omluvě, ale žena ji posuňkem ruky zastavila.

„Dorothe Binds, obchodnice, Středové město," představila se a natáhla k Haně ruku na pozdrav.

„Hana Polach," odpověděla Hana a zřejmě by i pokračovala, ale žena ji gestem opět zastavila.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Severní den*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.